

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.289/2014/4.szám

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a KOZMA Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Dr. Szabó Gyula Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen választottbírószági ítélet érvénytelenítése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 9.G.45.083/2013/8. számú ítélete ellen a felperes által 9. sorszámon előterjesztett felülvizsgálati kérelem alapján indult eljárásban - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 436.000 (négy százharminchatezer) Ft felülvizsgálati eljárási költséget, továbbá fizessen meg az államnak, külön felhívásra, 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) Ft le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felek által nem vitatott tényállás szerint a peres felek között három adásvételi szerződésnek megnevezett szerződés jött létre az alábbiak szerint:

*A 2010. február 9-én létre jött szerződésben a jelen per felperese vállalta 600 tonna, 2010. évi termésű magyar takarmánykukorica 2010. november 1-30. között történő szállítását az alperes részére, **F.Ny.** teljesítési helyre 27.000 Ft+ÁFA/tonna vételáron.*

A 2010. április 19-én megkötött szerződésben a felperes vállalta 1200 tonna, 2010. évi termésű magyar takarmánykukorica 2010. november 1-december 31. között történő szállítását az alperes részére, **F.Ny.** teljesítési helyre 27.000 Ft+ÁFA/tonna vételáron.

A 2010. április 23-án megkötött szerződésben a felperes vállalta 1800 tonna, 2010. évi termésű magyar takarmánykukorica 2010. november 1-december 31. között történő szállítását az alperes részére, **F.Ny.** teljesítési helyre 27.000 Ft+ÁFA/tonna vételáron.

A felek a szerződésből eredő jogvitáik elbírálására a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara mellett szervezett Állandó Választottbírószágot jelölték ki a választottbírószágot Eljárási Szabályzatának alkalmazásával.

A felperes a szerződésben megállapított mennyiségű kukoricát „vis maiorra” hivatkozva nem tudta szállítani, erről a szállítási határidő előtt tájékoztatta az alperest. A felek között vita alakult ki a teljesítéssel kapcsolatban, majd az alperes (a továbbiakban választottbírószágot felperes) keresetet nyújtott be 2013. január 14-én a Választottbírószághoz, melyben kérte a felperes (a továbbiakban választottbírószágot alperes) marasztalását összesen 46.599.000 Ft összegben, részben kötbér (16.200.000 Ft), részben kártérítés (30.399.000 Ft) jogcímén.

Az alperes kérte a kereset elutasítását. Álláspontja szerint a felek nem adásvételi szerződést kötöttek, hanem mezőgazdasági termékértékesítési szerződést. Állította, hogy egyéni vállalkozóként kötött szerződést a másik féllel, a szerződéses jogviszony fennállása alatt ezért mindvégig abban a tudatban volt, hogy ténylegesen mezőgazdasági termékértékesítési szerződést írt alá.

Hivatkozott arra, hogy a szolgáltatás teljesítése lehetetlenné vált, a belvíz a szerződéses kötelezettségvállalás szempontjából „vis maiorra” volt tekintendő. Becsatolta ezzel kapcsolatban a **Sz.Sz.B.M.M.Sz.Hivatal** igazolását elháríthatatlan külső ok (vis maior) bekövetkezéséről. Becsatolta továbbá **Z.Gy.** által a választottbírószágot alperesnek írt email nyomtatott szövegét, mely szerint a választottbírószágot felperessel való egyeztetés során a választottbírószágot felperes - megállapodás esetén - elismerné, hogy a leszerződött kukorica egy részét a választottbírószágot alperes saját maga termelte meg, míg a másik részét mástól vásárolt kukoricával kívánta teljesíteni.

Hivatkozott a mezőgazdasági termelést érintő időjárási és más természeti kockázatok kezeléséről szóló 2011. évi CLXVIII. törvény 21.§ (1) bekezdésében foglaltakra. Miután jelen esetben a választottbírószágot alperes „vis maior” - belvíz károk - miatt nem tudta teljesíteni a szerződésben foglaltakat, mert nem termelt meg

a leszerződött mennyiség, ezért a hivatkozott rendelkezés szerint a választottbíróági felperes nem követelheti a keresetben megjelölt összeget.

A Választottbíróóság a VB/13006 számú ítéletében kötelezte a választottbíróági alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a választottbíróági felperesnek kötbér jogcímén 16.200.000 Ft-ot, és ennek késedelmi kamatát, valamint kártérítés jogcímén 30.399.000 Ft-ot, és ennek késedelmi kamatát.

A szerződéseket egyértelműen adásvételként határozta meg, elsősorban azzal az indokkal, hogy a szerződések nem tartalmazták, az árunak a választottbíróági alperes által termelt árunak kell lennie. Figyelembe vette azt is, hogy a választottbíróági alperes még a 2010. szeptember 9-én kelt akadályközlő levelében sem tette vitássá, a peres felek adásvételi szerződést kötöttek egymással.

Megállapította, hogy a szolgáltatások tárgya fajlagos, és nem zártfajú szolgáltatás, azaz nem állapítható meg, hogy azt csak a választottbíróági alperes által termelt terménnyel lehet teljesíteni. Tekintettel arra, hogy az adásvételi szerződésben foglalt egyértelmű rendelkezések jelentésén a felek közötti szerződéses jogviszony sajátosságai sem változtattak, a Választottbíróóság nem látta szükségesnek az alperes által kezdeményezett tanúbizonyítási eljárás lefolytatását.

Kiemelte, hogy a választottbíróági alperes tévesen hivatkozott a 2011. évi CLXVIII. törvény 21.§ (1) bekezdésére, mert e rendelkezés csak 2012. január 1-jén lépett hatályba, és a jogalkotó eltérő rendelkezése hiányában az csak a törvény hatályba lépését követően megkötött szerződésekkel összefüggésben bekövetkező „vis maior” események kapcsán kerülhetne alkalmazásra.

Miután a fajlagos szolgáltatásra irányuló adásvételi szerződés nem lehetetlenült, ezért a választottbíróági alperesnek a szerződésben kikötött kötbért és kárt meg kell térítenie.

A választottbíróági alperes (a továbbiakban felperes) nyújtott be keresetet, melyben kérte a választottbíróági ítélet érvénytelenítését a választottbíráskodásról szóló 1994. évi LXXI. törvény (Vbt.) 55.§ (2) bekezdés b) pontjára hivatkozással. Keresetét azzal indokolta, hogy már az agrárpiaci rendtartásról szóló 2003. évi XVI. törvény 8/A.§-a is egyértelműen rendelkezett annak a szerződéses kikötésnek a semmisségéről, amely a mezőgazdasági termelőt a „vis maior” miatt kieső terménymennyiség máshonnan történő beszerzésére vagy helyette más szolgáltatás nyújtására kötelezte. Állította, hogy közöttük mezőgazdasági termékértékesítési szerződés jött létre, és a teljesítés lehetetlenné válását igazolta.

Az Alaptörvény rendelkezéseire hivatkozva a jogbiztonság sérelmét

állította a Választottbíróság ítéletének a Ptk. 289.§-ába és a 2010. évi CL. törvény 2.§ b) pontjába (helyesen a) pontjába) ütközése miatt. Álláspontja szerint a közrendbe ütközik a Választottbíróság ítélete azért is, mert nem vette figyelembe, hogy a kockázatokat kizárólag a mezőgazdasági kistermelőre hárította a szerződés, továbbá figyelmen kívül hagyta a Ptk., a 2011. évi CLXVIII. törvény, a 2012. évi CXXVIII. törvény és a 2003. évi XVI. törvény rendelkezéseit. Megakadályozta az EU-normák érvényesülését. Sérelmezte továbbá, hogy a Választottbíróság nem rendelte el tanúk meghallgatását, a jogszabályokat tévesen értelmezte és a jogviszonyt nem minősítette mezőgazdasági termékértékesítési szerződésnek.

Az alperes kérte a kereset elutasítását. Védekezése szerint a Választottbíróság a szerződésekben foglaltaknak megfelelően bírálta el a felek jogvitáját. Nyilvánvalóan nem lehetett visszamenőleges hatállyal olyan polgári jogi szabályt alkalmazni, amely a felek szerződésének megkötésekor nem volt hatályban.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Az ítélet indokolásában elsőként leszögezte, hogy az állam bírósága a felek között létrejött szerződésekből származó anyagi jogvitát még közvetett módon sem minősítheti. A bíróságnak nincs joga arra, hogy a választottbírósági eljárásban szolgáltatott bizonyítékokat mérlegelje vagy újraértékelje. Az állam bírósága a kereset megindításával nem szerezte meg a felek közötti anyagi jogvita megítélésének jogát.

A Vbt. 55.§ (2) bekezdés b) pontjában nevesített abszolút hatályú érvénytelenítési oknak a választottbírósági ítélet tartalmából kell következnie. Az ítélet magyar közrendet sértő tartalma akkor állapítható meg, ha a Választottbíróság az ítélet rendelkező részében vagy a határozat indokolásában olyan megjegyzést vagy megállapítást tesz, illetve olyan jogkövetkezményt alkalmaz, amely a felek relatív hatályú szerződéses jogviszonyán túlmutat. Megállapította, hogy szerződéskötéskor hatályba nem lépett jogszabályok a felek szerződéses jogainak és kötelezettségeinek megítélésénél nem alkalmazhatók.

A szerződéses jogviszony megítélése a Választottbíróság érdemi döntéséhez tartozik, s az ügy foglalt állást, hogy a felek között adás-vételi szerződés jött létre. E jogkövetkeztetéssel a Választottbíróság az állam törvényhozó hatalmának előírása szerint feltétlen alkalmazást igénylő normát nem vont kétségbe. Nem értelmezhető úgy ez a jogkövetkeztetés vagy döntés, hogy ezzel kétségbe vonta volna a jogszabálynak azt a rendelkezését, mely szerint nem lehet azt a szerződő felet más szolgáltatás vagy biztosíték nyújtására kötelezni, aki vagy amelyik a maga termelte mezőgazdasági termék szolgáltatására elháríthatatlan külső ok (vis maior) miatt egészében vagy részben nem lenne képes. A bizonyítékok értékelése és mérlegelése után a választottbírósági ítéletben írt

azon ténymegállapítás, mely szerint a megkötött adás-vételi (szállítási) szerződések nem „maga termelte” terményre vonatkoztak, az állam kötelező alkalmazást igénylő szabályának rendeltetését és célját nem vonta kétségbe a közösségre kiható következménnyel. Az ítélet – tartalma alapján – nem vonta kétségbe a magyar kártérítési jog alapját képező jogszabályi rendelkezéseket sem. A Választottbíróság az elé tárt bizonyítékokat értékelte és mérlegelte, melyet az érvénytelenítési perben az állam bíróság nem bírálhat felül.

A felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a keresetnek megfelelően a VB/13006 számú ítélet érvénytelenítését, valamint az alperes perköltségben való marasztalását. Állította a Vbt. 55.§ (2) bekezdés b) pontjának, 57.§-ának, a 2011. évi CLXVIII. törvény 21.§ (3) bekezdésének, az Alaptörvény M) cikk (2) bekezdésének, R) cikk (2) bekezdésének, a XXIV. cikk (1) bekezdésének, XXVIII. cikk (1) bekezdésének, 28. cikkének, a Ptk. 200.§ (2) bekezdésének, 202.§-ának, 207.§ (1) bekezdésének, 289.§-ának, 312.§ (1)-(2) bekezdésének, a Pp.3.§ (3)-(5) bekezdésének, és a 2010. évi CL. törvény 1-2.§-ának a megsértését.

Részletesen kifejtette álláspontját a közrend fogalmáról, majd előadta, hogy a választottbírósági eljárásban sérült a felperes (választottbírósági alperes) tisztességes eljáráshoz való joga, mert a Választottbíróság az előterjesztett bizonyítási indítványokat teljes egészében nem mellőzhette volna, a bizonyítási indítványok megtétele ugyanis nem öncélú.

Hivatkozott arra, hogy a választottbírósági eljárás alatt már hatályban volt a 2011. évi CLXVIII. törvény 21.§ (3) bekezdése, mely szerint közrendbe ütközőnek kell tekinteni az olyan választottbírósági ítéletet, amely a maga termelte mezőgazdasági termény szolgáltatására elháríthatatlan külső ok (vis maior) miatt egészben vagy részben képtelen termelőt a hiányzó mezőgazdasági termény – teljesítés céljából történő – pótlására, beszerzésére vagy helyette más szolgáltatás, illetve biztosíték nyújtására kötelezi.

A szerződések megkötésekor ugyan még nem, de a két második szerződés teljesítésére kikötött határidő lejárt és a szolgáltatás esedékessége (2010. december 31.) miatt a felek jogviszonyára alkalmazni kell a 2010. évi CL. törvény 2.§ a) pontja értelmében az 1.§-ban foglaltakat, amely a 2003. évi XVI. törvényt egészítette ki a 8/A.§-szal. A 2.§ a) pont szerint „ez a törvény a kihirdetését követő nyolcadik napon lép hatályba azzal, hogy a rendelkezéseit a hatályba lépést megelőzően megkötött szerződések esetén a hatályba lépést követően esedékessé váló szolgáltatások tekintetében is alkalmazni kell.”

A beillesztett 8/A.§ szerint „semmis az olyan szerződéses kikötés, amely szerint a maga termelte mezőgazdasági termény szolgáltatására elháríthatatlan külső ok (vis maior) miatt egészben vagy részben

nem képes termelő a hiányzó mezőgazdasági terményt teljesítés céljára mástól beszerezni, vagy helyette más szolgáltatást nyújtani köteles. E kikötés semmissége a szerződés egyéb rendelkezéseinek érvényességét akkor sem érinti, ha a felek e nélkül nem szerződtek volna."

Állította, a Választottbíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a felek jogviszonyára nem alkalmazható a fent idézett jogszabályhely. A bizonyítási eljárás lefolytatása e törvény hatályba lépése miatt a választottbírósági eljárásban feltétlenül indokolt lett volna.

Álláspontja szerint a bizonyítási indítványok következetes és a választottbírósági ítéletben meg nem indokolt mellőzése alkalmas arra, hogy a társadalomnak a független és pártatlan választottbíráskodásba vetett bizalmát aláássa, és ez sérti a felperes tisztességes eljáráshoz való alapjogát is.

Tartalmában is a közrendbe ütközőnek állította a választottbírósági ítéletet, mert a csak felperest terhelő jogértelmezése nem felel meg a józan észnek és a közjónak sem. A felvásároló nem élhet vissza a mezőgazdasági termelőjét jelentősen meghaladó gazdasági érdekérvényesítő képességével, így a meg nem termelt termény pótlását nem követelheti.

Közrendbe ütközik azért is a választottbírósági ítélet, mert az alperes kárenyhítési kötelezettségét nem teljesítette, s az ebből eredő kár viselését a Választottbíróság teljes mértékben a felperesre hárította a kártérítés és a perköltség összegének meghatározásakor.

Utalt arra, hogy a támadott választottbírósági ítélet nem azért ütközik a közrendbe, mert azt a jogszabály utólag közrendbe ütközőnek minősítette, hanem azért mert a jogalkotó az eleve közrendbe ütköző helyzetet szükségesnek tartotta jogszabályban rendezni.

Összegezve kifejtette, hogy a támadott választottbírósági ítélet azért ütközik a közrendbe, mert nyilvánvalóan és súlyosan sérült a tisztességes eljáráshoz való alapjog, az ítélet tartalma is a közrendbe ütközik, és sérti a társadalom alapvető értékeit és érdekeit, valamint erkölcsi eszméit, mivel teljesen figyelmen kívül hagyja a felek egyenlősége, együttműködési kötelezettsége, az egyenlő bánásmód, kárenyhítési kötelezettség és a „clausula rebus sic stantibus” alapelvét. Az Alaptörvényben foglalt, közvetlenül a gazdasági-társadalmi rend alapjait védő jogi normákat sért.

A jogerős ítélettel kapcsolatban kiemelte, hogy nem csak az ítélet lehet tartalma miatt közrendet sértő, hanem az eljárási alapelvek nyilvánvaló és súlyos sérelme is ilyen eredménnyel jár. Téves az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása is, hogy a szerződéskötéskor hatályba nem lépett jogszabályok a felek szerződéses jogainak és kötelezettségeinek megítélésénél nem alkalmazhatók, hiszen a már hivatkozott 2010. évi CL. törvény 2.§ a) pontja ezzel ellentétesen rendelkezik.

Utalt a Kúria Gfv.VII.30.224/2013/6. számú ítéletére, melyet

ugyanilyen blanketta-szerződéssel kapcsolatos választottbíróági eljárásban hozott, álláspontja szerint azonban ott a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabálysértést másra alapította a felperes.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában való fenntartását és a felperes perköltség megfizetésére való kötelezését. Állította, hogy a felperes a választottbíróági ítélet érdemi felülvizsgálatát kéri keresetében, melyre nincs lehetőség.

Sem a perbeli szerződés minősítését, sem pedig a 2011. évi CLXVIII. törvény alkalmazásának kizárását az állam bírósága nem bírálhatja felül. Ugyanígy a bizonyítási indítványok mellőzését és a kárenyhítéssel kapcsolatos kérdést sem, melyet a Választottbíróóság megindokolt.

Álláspontja szerint a felperes által hivatkozott jogszabályt a perbeli szerződésekre még nem kell alkalmazni, mert a szerződések 2010. november 1-jén váltak esedékessé, ezen a napon kellett ugyanis a kukoricát „készre jelentenie” a felperesnek az alperes felé.

Előadta, hogy a felperes eleget tett fizetési kötelezettségének, ezért a végrehajtási eljárás megszüntetésre került.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján, s megállapította, hogy az nem jogszabálysértő.

Elsőként a Kúria azt vizsgálta meg, hogy figyelemmel kellett-e lenni az eljárásban a felperes által a közrendbe ütközés jogalapjaként hivatkozott, az agrárpiaci rendtartásról szóló 2003. évi XVI. törvény 2010. december 24-től hatályos 8/A.§-ára. A módosító törvény 2.§ a) pontja szerint a módosítást a hatályba lépést megelőzően megkötött szerződések esetén a hatályba lépést követően esedékessé váló szolgáltatások tekintetében is alkalmazni kell.

Nem vitásan a felek között létrejött három szerződésből kettő esetében a felperes szállítási kötelezettségének a végső határideje 2010. december 31. A Kúria azonban egyetértett az alperes álláspontjával, mely szerint mind a három szerződés alapján a felperesnek 2010. november 1-jén kellett készre jelentenie a szolgáltatást, azaz erre a napra a teljesítést fel kellett ajánlania az alperes számára, tehát ez minősül az esedékesség napjának. Miután az agrárpiaci rendtartást módosító 2010. évi CL. törvény 2.§ a) pontja szerint a 8/A.§-t a hatályba lépést követően – azaz 2010. december 24-től – esedékessé váló szolgáltatások esetén kell alkalmazni, ezért a felek ezt megelőzően esedékessé vált három szerződésében foglalt szolgáltatására a 8/A.§

rendelkezéseit nem kellett alkalmazni.

A Kúria fenntartja a BH2014.214. számú eseti döntésében kifejtett álláspontját, mely szerint a felek 2010-ben létrejött jogviszonyának elbírálására a jogviszony létrejöttét követően 2011. december 22-én hatályba lépett 2003. évi XVI. tv. 8/B. §-ában foglalt rendelkezések sem alkalmazhatók, mert a felperes szerződéses kötelezettsége e rendelkezés hatályba lépését megelőzően vált esedékessé.

A felperes a választottbíróági ítélettel kapcsolatban alapvetően azt sérelmezte, hogy a Választottbíróóság nem adott helyt a bizonyítási indítványainak, és ezzel megakadályozta, hogy a felperes bizonyítsa, a maga termelte árut értékesítette az alperes részére.

A Kúria továbbra is osztja a Legfelsőbb Bíróság BH2003.127. számú eseti döntésében kifejtetteket, mely szerint a Választottbíróáságnak az a döntése, hogy a fél által megjelölt bizonyítási indítványnak helyt ad-e vagy sem, nem tartozik az ügy előterjeszthetőségének fogalmi körébe. Annak elbírálása, hogy a fél által kért bizonyítás szükséges-e, az érdemi döntés körébe tartozik. Ennek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a szerződéses jogviszony megítélése a Választottbíróóság érdemi döntéséhez tartozik.

Nem minősül tehát a tisztességes eljáráshoz való jog megsértésének az, hogy a Választottbíróóság úgy ítélte meg, nincs szükség további bizonyításra.

A Kúria utal arra, hogy a Vbt. 55.§-ában írt érvénytelenítési okokra hivatkozással kezdeményezett perben a bíróság érdemben nem bírálhatja felül a választottbíróági ítéletet, csak azt vizsgálhatja, hogy az eljárás során a felek akarata, jogos érdekeinek védelme és a törvény kötelezően alkalmazandó szabályai érvényesültek-e. A bíróság szerepe lényegében a választottbíróági szerződés érvényesülésének biztosítása. Ezen túlmenően csak akkor érvényteleníti a választottbíróóság ítéletét, ha a vita tárgya a magyar jog szerint választottbíróági útra nem tartozik (noha a felek odaautalták), vagy az ítélet a magyar közrendbe ütközik (a Vbt. 54-57. §-hoz fűzött törvényi indokolás).

A felperes álláspontjának a közrendbe ütközésre hivatkozás kapcsán az a lényege, hogy kifejezett törvényi rendelkezés hiányában is, az Alaptörvényben rögzített, a társadalmi-gazdasági rend alapjait, erkölcsi eszméit sértő - és ezért közrendbe ütköző - a Választottbíróóság ítélete, mert nem mezőgazdasági termékértékesítési szerződésnek, hanem adásvételi szerződésnek minősítette a felek megállapodását.

A Választottbíróóság ítéletében foglalt jogértelmezés

felülvizsgálatára - s ezen belül a felek érdekérvényesítő képességének a mérlegelésére - nincs az állam bíróságának lehetősége, csak abban az esetben, ha a jogértelmezés a közrendet sérti. A Kúria egyetért az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával, hogy a Választottbíróság ítéletének közrendbe ütközése nem állapítható meg, s osztja a jogerős ítéletben ezzel kapcsolatban kifejtett indokait is, így azt megismételni nem kívánja.

Mindezek alapján a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért azt a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperes felülvizsgálati kérelme alaptalan volt, ezért a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján a felperes köteles megfizetni az alperes felülvizsgálati eljárással kapcsolatban felmerült költségét, amely az alperes jogi képviselőjével felmerült ügyvédi munkadíjból áll. Az ügyvédi munkadíj összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdésének a)-b) pontja, (5) bekezdése, és a 4/A.§ (1) bekezdése alapján állapította meg. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 59.§ (1) bekezdése és 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 15.§ (1) és (3) bekezdése alapján a felperes köteles az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére is.

Budapest, 2015. február 3.

dr. Török Judit s.k. a tanács elnöke, dr. Csóke Andrea s.k. előadó bíró, dr. Pethőné dr. Kovács Ágnes s.k. bíró

A kiadmány hitelül: